

Razmišljajući u zatvoru o svemu došao sam i do svoje braće. Stalno su me proganjale riječi iz Gospodinovih propovijedi "...TKO NE LJUBI BRATA SVOGA..., ...IDI, I PRIJE SE POMIRI SA BRATOM

SVOJIM..." i dr. I stalno su mi pred očima bila moja braća koja nisu razgovarala već više godina. Strašno me to mučilo i od te muke, po Božjem nadahnuću, napisao sam im i pismo, da razmisle o pomirenju. Sada je već prošlo 4 mjeseca od tog pisma i mogu vam reći da nisam uspio "od prve". Ali, pošto je moja želja o pomirenju moje braće bila iz dubine moga srca, i pošto sam Gospodina molio da se to ostvari, i pošto su Gospodinu mile takve stvari, moja želja se ostvarila te je jedan brat, koji ženi kćer, dopustio da ona u svatove pozove i obitelj drugog brata. Posebno me dojmilo to što mi je šogorica jedan dan, onako ozbiljno i zamišljeno, na cesti kazala da su dopustili kćeri da si strica pozove u svatove. BOGU
HVALA

"Ivan Hudoletnjak, Odjel II, soba 1

Kaznionica u Lipovici-Popovača

Dana, 18.03.2010.g.

Dragi brate....

Ovo pismo namijenjeno je oba dvojici vas, moje braće, vašim ženama, a mojim šogoricama i vašoj djeci. Isto pismo sam napisao i jednome i drugome.

Već me to dugo muči, nekoliko godina.

Ja vama nisam pravi brat nego polubrat. Svi smo imali zajedničkog tatu Đuru. A vas dvojica ste prava braća, po tati Đuri i mami Štefici.

Ali to među nama trojicom nikada nije bilo važno, tko je kome kaj. Bili smo i ostali braća cijeli život.

A ipak, puno mi jada nanosi, pogotovo kada sada u zatvoru o tome imam vremena razmišljati, vaša svađa odnosno svađa vaših obitelji.

Tako sam sada, nakon prošlog vikenda, odlučio sa vama obadvojom porazgovarati na tu temu. Odnosno, zaključio sam da je najbolje da vam napišem pismo, isto za obojicu, pa da ga možete pri miru pročitati, i vi i vaše žene, pa onda možemo o svemu pri miru razgovarati.

Prošli vikend mi je došla žalost na dušu.

Najprije sam u subotu bio kod Maria. Slavili su prvi rođendan najmlađe kćeri. Kao i na puno prijašnjih fešti i proslava bio sam ja i Ana, ali drugoga brata i njegove obitelji nije bilo. Pa smo onda razgovarali kako u svibnju Dijana ide na Prvu pričest, da si moram onda uzeti slobodno.

Onda sam u nedjelju došao s Anom kod Damira pa smo onda opet razgovarali o tome kako Nikolina bude išla u svibnju na Svetu potvrdu pa si bum opet morat isplanirati slobodno. Pa smo razgovarali o Đurđićinim gostima, 31.07.

A poslije razgovaram s Anom kako mi je teško jer na svim tim druženjima nešto fali, NISU BRAĆA SKUPA. A da sada to ide i dalje jer evo i njihova djeca idu u svoje živote, Đurđića prva, a ne budemo ju svi zajedno ispratili nego dio najbliže rodbine ne bude prisutan.

PA DA LI TO SVE TAK MORA BITI....

Oba dvije vaše obitelji život nije mazio, teško ste se izborili za sve što danas imate. A imate jako puno. Toga niste ni svjesni. Imate prekrasne obitelji, svi ste skupa.

One loše stvari, svađe, daleko su iza vas. Nemojte ih više nositi u sebi. To zlo pobjeđuje. Čim duže to držiš u sebi tim ti je teže sagledati neke druge, dobre stvari u životu. I sad polako, više niste samo vi najbitniji u daljnjem obiteljskom životu nego i vaša djeca koja postaju mladi ljudi. Oni sve vide i uče od vas.

Nemojte ih, svojim primjerom, učiti da se brat i brat ili brat i sestra, ili sestra i sestra, mogu posvađati da se mrze i da se dugo ili nikad ne pomire. Vaši roditelji nisu to htjeli za vas, a vi to nećete za svoju djecu. Ali svađe se događaju, zlo jedva čeka da se umiješa.

Zato treba oprostiti. Loše stvari treba zaboravljati. Treba živjeti dobro. I sebi i svojoj djeci.

A nema puno ljepših stvari u životu nego kada su si braća i sestre dobri, kada su sve familije na okupu, kada su si njihova djeca kroz život međusobno dobra i kad si pomažu.

I tko smo mi da sudimo drugima. Pa svi smo prepuni kojekakvih grijeha. Suditi može samo dragi Bog. Mi možemo oprostiti jedni drugima i dragi Bog će nama oprostiti. A ako si braća i njihove obitelji ne mogu međusobno oprostiti kako će onda pred Božje lice i tražiti milost za sebe i za svoju djecu. A u svibnju i jedni i drugi ćete ići u crkvu, pred Boga i tražiti milost i sreću za svoju djecu.

Zato je vrijeme da o svemu razmislite i da si međusobno oprostite. I vaša djeca to očekuju. Ne trebaju tu velike priče. Stisak ruke i pozdrav biti će za početak dovoljni. A vrijeme i djeca budu napravili sve drugo. Vjerujte mi, bit ćete preplavljeni radošću i zadovoljstvom kada vidite bratiće i sestrične sve na okupu.

Tako sam, za početak, ja odlučio napraviti prvi korak. U nedjelju, 25.04., bit ću doma i sve vas pozivam na roštilj kod nas doma u Ivanec. U ponedjeljak, 26.04., mi je rođendan pa budem u nedjelju doma.

Znači, da se okupimo svi zajedno s djecom. To mi bude ujedno i najljepši dar za moj rođendan.

Razmislite o svemu pa se vidimo.

Ivica